

Una gran victòria

EL CAMI DE LA PAU AL VIETNAM ESTA OBERT

Hi han causes que, per la seva justesa i pels nobles ideals que les inspiren, depassen les fronteres nacionals per a convertir-se en patrimoni de tota la humanitat. La causa defensada per l'heroic poble del Vietnam és una d'elles. Per això; el dia 1 de novembre, quan el President dels Estats Units anuncià la suspensió incondicional dels bombardeigs al Vietnam del Nord, milions de sers de tota la Terra hem festejat i sentit com a nostra la victòria assolida.

Allò que ahir era encara una aspiració i una exigència, avui és una realitat: els bombarders americans no sembren ja sobre la República Democràtica del Vietnam la mort i la desolació. No veurem aquelles

imatges doloroses de nens, dones i vells desfigurats per la metralla i el napalm. Les escoles, els hospitals, les fàbriques, els camps d'arròs no seran arrasats per les bombes destructores...

La fermesa i l'heroïsmes del poble del Vietnam, sostingut i recolzat eficaçment pels països socialistes i en primer lloc per la Unió Soviètica, per tots els pobles del món inclòs el poble progressista americà, han obligat la potència imperialista més gran del món a retrocedir i a reconèixer l'estrepitós fracàs de la guerra de destrucció que des de fa prop de quatre anys imposava al Nord del Vietnam.

En complir-se la primera condició exigida per la República Democràtica del Vietnam s'han creat les condicions per a una solució negociada dels problemes del Vietnam. Però el camí que condueix a la pau no serà sens dubte fàcil. A aquest respecte, el Govern de la República Democràtica del Vietnam, en una declaració del 3 de novembre,

senyala que « ... el fet que els Estats Units estiguin obligats a cessar incondicionalment els bombardeigs sobre el conjunt del territori de la República Democràtica del Vietnam constitueix una gran victòria en els seus començaments, en la lluita de tot el nostre poble contra l'agressió americana... », i afegeix: « ... Com més fracassos sofreixin els imperilistes americans, més cruels i pèrfides apareixeran... »

Tot això ens posa en guardia sobre el perill que representaria creure que els magnats del dòlar han renunciat a llurs plans d'agressió en aquell país. Se'ls ha obligat a donar un pas enrera important, però persisteixen aferrant-se a l'Administració fantotxe de Saïgon amb l'esperança de mantenir dividit el país i de continuar imposant el jou neo-colonialista.

El que està passant en el moment d'escriure aquestes notes és una confirmació d'aquestes previsions. La Conferència « dels quatre », anunciada per Johnson per al dia 6 de novembre a París, ha estat ajornada pels americans sota pretexte que no estan presents els « negociadors » de Saïgon. L'argument és tan burde que faria riure si no fossin la sang i els sofriments que es troben en joc. Des de quan els Estats Units necessiten el consentiment dels seus lacais per a negociar o prendre una decisió? Aquesta Administració prefabricada pels imperialistes, odiada i mancada del més mínim recolzament popular, nos és res sense el suport dels seus amos ianquis, i si en aquest cas s'utilitza hipòcritament la seva negativa per a ajornar les negociacions, és, senzillament, perquè als americans els interessa aquest ajornament. La lluita dels combatents vietnamesos i la pressió dels pobles és l'única força capaç d'obligar els representants americans a sentar-se a la taula de negociacions, sense més demores ni pretextos. I això urgeix, perquè d'aques-

(passa a p. 2)

DOM AURELI MARIA ESCARRE, ABAT DE MONTSERRAT

El poble seguí anomenant-lo « l'Abat de Montserrat ». Res hi feu que per imposició de la dictadura (inclosos en aquest concepte els bisbes ultres que en són notòria part integrant) s'hagués vist obligat a prendre el camí de l'exili, de la dolorosa renúncia a la responsabilitat de la comunitat montserratina i les seves obres: En el quasi enclaustrament del refugi de Vilbodone, Dom Aureli Maria Escarrè seguia essent per a tothom « l'Abat de Montserrat » i aquest títol ultrapassava el seu significat intrínsec de designació d'una dignitat eclesiàstica per a fer-se, a través del qui l'ostentava, sinònim de defensor de les llibertats nacionals i democràtiques que el nostre poble pugna per recobrar.

El seu enterrament ha constituït una doblement expressiva manifestació dels sentiments populars: milers d'homes i dones de les més diverses condicions socials, opinions polítiques i ideologies han cridat, conjuntament, ben alt i ben fort, llur adhesió al combat per la justícia, per la democràcia, per les llibertats, que fou el de l'Abat Escarrè.

I aquesta conjunció de criteris unint en un mateix clam els crits d'Escarrè i Llibertat, els cants d'Els Segadors i el Virolai, les corones de les Comissions Obreres, dels presos i expresos polítics, amb les de les comunitats religioses, personalitats i entitats ciutadanes, adquireix valor d'exemple a prosseguir, a multiplicar, a aprofundir fins aplegar en l'acció per les llibertats totes les voluntats antifranquistes, democràtiques, sense excepcions ni exclusives.

Les autoritats, que mai no haguessin autoritzat el retorn del Pare benedictí cas d'haver-los-en demanat el permís, han hagut d'apretar les dents, impotents a fer altra

Condol del Secretari General del P.S.U. de Catalunya

21 de octubre de 1968
A Dom Cassià Maria Just
Abat de Montserrat
Barcelona

Senyor:

L'amarga nova de la mort de l'Abat Escarrè m'impulsa a dirigir-vos aquestes ratlles per a fer — vos arribar el meu sentit condol.

El traspàs de l'Abat Escarrè estarà considerat com una pèrdua molt dolorosa no sols per la seva família i germans de comunitat sinó, també, per tots quants tinguérem el privilegi de tractar-lo i apreciar el seu amor tan sincer pel poble i el seu anhel de justícia.

En les meves entrevistes amb l'Abat Escarrè em fou molt plaent de comprovar que les diferències ideològiques existents entre comunistes i catòlics no eren pas obstacle per a coincidir en la crítica del règim polític-social existents en el nostre país i tampoc a l'hora de projectar una societat més fraterna per a Catalunya i la resta d'Espanya.

L'exili imposat a l'Abat per les autoritats franquistes amb la complicitat de la Jerarquia eclesiàstica ha contribuït sense cap mena de dubte a avançar la mort d'aquest home íntegre i bó que desitjava apassionadament viure en una Catalunya social i nacionalment lliure.

Amb el sincer desig de continuar amb Vos el diàleg iniciat amb l'Abat Escarrè, us saluda cordialment,

Gregori Lopez Raimundo.

cosa que amenaçar, coaccionar, intentar escamotejar les despulles mortals de l'Abat per tal d'impedir la temuda manifestació, mobilitzar finalment els escamots repressius contra la comitiva popular...

No han aconseguit acallar l'expressió de dol i adhesió, ben al contrari; la presència de les forces repressives, en tot cas, subratlla una vegada més que el règim que

patim és l'antítesi dels anhels populars, dels interessos nacionals. Una antítesi que cal, d'una vegada i per sempre, superar, per a la qual cosa es fa de més en més urgent materialitzar la més àmplia conjunció de voluntats en una mateixa lluita que ha d'enderrocar el règim i l'ha de substituir per un Estat de dret, democràtic i multinacional.

NOTICIARI D'ACCIONS

BLANSOL (Metall, Palau de Plegamans) Accions des del 10 de juliol; baix rendiment a la producció, escrits reivindicatius a la direcció de l'empresa, sentades front a les oficines, assemblees obreres. L'empresa sanciona un Cap de taller per la seva participació a la lluita al costat dels treballadors. A partir d'aquest moment es desenrotllen diverses accions en solidaritat amb ell.

POMEGA. — Carta signada per tota la plantilla presentant les reivindicacions d'aquesta. Una Comissió és elegida pels treballadors per a discutir amb l'empresa. Davant la negativa d'aquesta a acordar les peticions, una assemblea amb 60 obrers presents decideix de passar a fer treball lent i boicot a les hores extres.

MACOSA. — Treball lent en recolzament de les reivindicacions presentades.

SAFA (Blanes). — Un escrit presentat

Una gran victòria

EL CAMI DE LA PAU AL VIETNAM ESTÀ OBERT

(ve de p. 1)

tes negociacions depenen moltes vides que encara poden ésser salvades, i també l'avançar cap a la pau, la llibertat i la independència nacional d'aquest poble, deslliurat finalment dels invasors americans.

El Front d'Alliberació Nacional (F.N.L.), a través de la responsable de la delegació present a París, ha desemmascarat clara i responsablement els bruts tripijocs dels imperialistes declarant: « ... Que vinguin o no a París (els representants de Saigon) és una qüestió que competeix a la responsabilitat del Govern americà. Tocant a nosaltres, estem preparats a assistir a la conferència per a discutir d'una solució política del problema del Vietnam. »

El F.N.L. és en realitat l'autèntic Govern del Vietnam del Sud i el representant competent de la població sudvietnemesa. Amb ell, i no amb els fantotxes i traidors de Saigon està el poble. No hi ha, per tant, cap argument seriós per a seguir boicotejant les negociacions. Els pobles de tot el món sostenen la República Democràtica del Vietnam quan aquesta exigeix que els Estats Units cessin llur agressió al Vietnam, renunciïn definitivament a qualsevol atac a la sobirania i a la seguretat de la República Democràtica del Vietnam, retirin del Sud del Vietnam totes les tropes americanes i satel·lits, liquidin totes les bases militars americanes i deixin a la població del Sud resoldre ella mateixa els seus propis assumptes seguint el programa polític del Front d'Alliberació Nacional del Sud del Vietnam sense cap ingerència estrangera.

Hem entrat en una nova fase de la lluita per imposar la pau, fase en la qual els heroics combatents vietnemesos continuaran necessitant, amb tanta o amb més força que fins ara, la nostra ajuda activa, la de tots els pobles del món.

Mai com ara aquesta lluita i aquesta solidaritat ha estat tan fosa amb la lluita per la llibertat i contra les bases americanes al nostre país. El poble català, els seus obrers, intel·lectuals i estudiants, tenen valuoses experiències d'accions solidàries amb el Vietnam. Les que d'ara en endavant es desenrotllin tindran el gran estímul de la victòria aconseguida, que és també LA NOSTRA victòria.

pel canal del Jurat d'empresa presenta cinc reivindicacions essencials; augment dels jornals per a totes les categories, elaboració de nou Conveni Col·lectiu, augment de les primes, pagament per quinzenes, pagament immediat dels beneficis que l'empresa els deu.

POTASAS IBERICAS (Sallent). — Els miners de Potasas Ibèriques, després d'haver exposat diversament llur protesta, d'haver manifestat el segon relleu davant les oficines, d'haver fet una hora d'atur el primer i d'haver pres la decisió de no treballar a preu-fet, han obligat la companyia a fer marxa enrera i anul·lar les mesures que afectaven al rendiment mínim, notoriament perjudicials per als treballadors.

LLEIDA. — 210 enllaços, Jurats d'Empresa i treballadors adrecen una carta a Solís protestant contra les injustícies que els treballadors som continuament víctimes.

SABADLEL. — Assemblea de veïns a Can Oriac contra l'elevació del preu de les escoles; octavilles a la barriada de Can Putxanet.

El 18 d'octubre la policia procedí a la detenció de varis militants catòlics i els dies 20 i 21, novament efectuà « razzies » emportant-se als calabossos de la policia una vintena de treballadors. La major part d'ells han estat posteriorment deixats en llibertat, però d'altres han estat conduïts a la Modelo.

EMPLEATS DE BANCA DE BARCELONA. — Una carta oberta a tots els empleats de Banca signada nominalment pels representants dels empleats dels bancs Atlàntico, de Bilbao, Crédito y Docks, Español de Crédito, Guipuzcoano i Ibèrico, exposa una sèrie de millores sobre salaris, rètro, vacances, situació dels auxiliars, etc., que haurien d'ésser tingudes en compte en la discussió del nou Conveni. El document s'eleva contra el Sindicat de Solís i formula les bases d'un sindicat democràtic, autènticament representatiu dels treballadors.

PROFUSSIO DE PROPAGANDA DEL MOVIMENT OBRER. — Tenim davant nostre fulles diverses de les Comissions Obreres de Barcelona, de les d'Indústries Químiques, de la Junta de pares de família i mestres de les Comissions d'Horta, de les C.O.J. de Terrassa, de Cornellà, Torre Baró, Baix Llobregat, de les C.O. de Sallent, així com butlletins dels empleats de Seguros, que són part del gran esforç de propaganda que està realitzant el moviment obrer

LES MANIFESTACIONS LLAMPEC DE LES C.O.J.

Amb decisió i audaç iniciativa, els joves treballadors de les C.O.J. han realitzat diverses manifestacions llampec que són força comentades. El dissapte 12 d'octubre, els vianants que passen per Felip el Magnànim, per Cristobal de Moura i per Luis Dávila, a la barriada del Besos, es veuen agradablement sorpresos per una súbita manifestació juvenívola: dues pancartes són enlairades amb consignes de solidaritat envers la valenta lluita del poble del Vietnam; tres banderes rojes flamejen entre els manifestants, els quals reparteixen a la bestreta octavilles antifranquistes i, abans que la policia hagi pogut fer acte de presència planten banderes i pancartes al cim dels munts de sorra d'unes obres veïnes i desapareixen...

A Terrassa, una escena semblant es produeix a primeres hores de la tarda del mateix dia; els manifestants arrenquen els files telefònics de la caserna dels municipals i a cops de pedra trenquen no pocs vidres de les seves finestres, tot això a Can Anglada; abans els joves han manifestat al bell mig de la Rambla per a desesperació de la policia local que no ha vist ni foc ni fum.

El diumenge 27 són tres les manifestacions llampec que es desenrotllen a Collblanc, prop d'Hospitalet, a la barriada del Bon Pastor, i al centre mateix de la ciutat, a la Diagonal.

La rapidesa de l'acció, l'agilitat i audàcia en la distribució de fulles antifranquistes, la presència de pancartes o banderes, fan que aquestes breus, combatives i a la vegada eficaces accions d'agitació siguin acollides amb visible simpatia per part de la població que n'és testimoni.

entorn a les reivindicacions i el reforçament de les Comissions Obreres a tots els nivells.

Un Butlletí del Comitè del C. 2 del P.S.U. de C. a Barcelona — « El Comunista » — dona compte, entre altres comentaris, d'accions reivindicatives a Macosa, a l'empresa de confeccions Eurocorset S.A., a Unicosa, i ressenya les reivindicacions presentades pels treballadors d'aquestes empreses més Orpal, Upreco, Bomaro, Modesa, Industrias Casacuberta i altres.

LA LLUITA A LA UNIVERSITAT

No, els problemes universitaris no els ha resolt la pseudo-reforma del nou ministre, ni el foc vert a la universitat batejada « Autònoma », ni les noves lleis sobre associacions estudiantívoles. Tot això, en el fons orquestrat per a frenar el moviment estudiantívol i universitari, si a un moment donat pot significar un respir per al règim en tant que nous obstacles a superar en la via de la veritable Reforma de la Universitat per la qual lluiten estudiants i professors, no pot ni molt menys deturar l'acció.

Que els problemes no han estat resolt ho palesen els mateixos estudiants; des de la apertura del Curs, s'han produït al nostre Districte Assemblees, presentació de reivindicacions, conats de manifestació o manifestacions, accions de protesta. A Barcelona s'han destacat en aquestes primeres setmanes les Facultats de Ciències Polítiques i Econòmiques, i Filosofia i Lletres, amb el recolzament d'altres facultats. Un dels primers problemes que han fet esclatar la protesta ha estat la fraudulenta imposició a la Càtedra d'Estructura Econòmica del Sr. Verdú, protegit del règim, que els estudiants refusen indignadament d'acceptar.

Cal subratllar, però, que nos es tracta del problema d'un Districte o d'un catedràtic: A Madrid, a València, a Sevilla, a Santiago, es registren diàriament assemblees i protestes, agitació diversa.

DARRERA HORA:

Ja en premsa, ens arriba la nova de la dimissió del Catedràtic d'Estructura Econòmica Sr. Verdú. Es aquesta una evident victòria de la lluita dels estudiants i moviment democràtic universitari.

PER PARAR ELS PEUS ALS IANQUIS DE LA CERDANS

Els homes de la Cerdans no abandonen: en la darrera setmana d'octubre, i l'acció es prosseguia a l'hora de redactar aquesta ressenya, iniciaven una nova fase de llur acció fent sentada varis dies consecutius a la porta de la factoria de Cornellà, exigint que aquesta fos oberta com marcava la llei, exigint el pagament dels jornals. Els ianquis de la Rockwell, que solament pogueren aconseguir un expedient temporal contra 135 treballadors, recorren ara a la miserable maniobra de deixar-los « en vacances » i els verticalistes els fan el joc...

La cosa ja passa de taca d'oli. Diuen que no tenen feina! Es fals que no tinguin feina: **No en volen acceptar**, que nos és el mateix: refusen els encàrrecs dels clients habituals, retiren els agents de prospecció dels mercats nacional i internacional, creen calculadament un caos — suposat caos — econòmic que justifiqui la presentació dels expedients de crisi, la suspensió de pagaments, el tancament de la fàbrica. **Volent abandonar els treballadors al desànim per a que abandonin.** Això és el que volen i la cosa ja fa temps que està clara.

Però els homes de la Cerdans no abandonen. Ni abandonen llur valuosa acció solidària els seus companys de les empreses de la comarca i en general els treballadors de les comarques barcelonines. I és que la seva lluita és una lluita que ens afecta a tots. Les seves victòries — doncs victòries són haver obligat una i altra vegada a recular els jerarques verticalistes fent-los refusar els expedients de crisi total, negant el tancament de la factoria, etc., són cops contra la política de la dictadura, contra el poder dels monopolis; són aportacions valuoses a la lluita general del moviment obrer.

Cal continuar oposant la més ferma resistència als ianquis de la Rockwell; cal multiplicar les accions solidàries amb els homes de la Cerdans, cal avançar amb ells cap a noves i superiors accions que facin recular una vegada més a aquest gran patró ianqui i els verticalistes i règim que el recolzen.

Novament en vaga els valents miners d'Astúries COLPEJAR EL REGIM ININTERROMPUDAMENT

La vaga minera d'Astúries continua a l'hora d'escriure aquestes ratlles. Ferment, els miners oposen llur acció massiva a les pretensions d'HUNOSA de mermar — encara més! — els drets dels treballadors i, alhora, en recolzament de les reivindicacions generals que els afecten.

A l'origen de la vaga hi trobem la solidaritat amb els miners sancionats per haver assistit a l'enterrament del company mort en accident de treball. Però en el progressiu desenrotllament de l'acció és el conjunt de les reivindicacions mineres front a l'empresa i als seus suports estatals allò que es planteja.

Els valents miners asturians planten cara a les mesures arbitràries de l'empresa, s'enfronten a la repressió governamental, menen tenaçment la batalla per llurs reivindicacions i, de fet, constitueixen en aquests moments la punta més avançada de la lluita de la classe obrera d'Espanya.

Recolzar llur acció, aportar-los-hi la solidaritat combatent dels treballadors de tots els rams arreu del país, representa assenar una seriosa patacada a la política de la dictadura.

La solidaritat més efectiva envers els miners asturians és la pròpia acció en cada centre de treball, en solidaritat amb ells i també en defensa de les reivindicacions pròpies. I és el camí que desemboca, a més, a les grans accions nacionals.

El camí de la vaga general, ho repetim una vegada més, està empedrat amb els milers d'accions parcials, locals, d'empresa, de ram que la precedeixen i preparen, de totes les accions petites i grans que són font d'experiència, que aguerrejen el conjunt dels treballadors d'una empresa, d'una ram, d'una localitat; que són la forja de l'organització de masses del moviment obrer.

El camí de les accions parcials i entre elles les accions solidàries, no és un camí artificialment traçat: el marquen cada dia, cada hora, les condicions mateixes de la política franquista d'atenallament de la classe obrera. Avui cal trencar amb la barrera del 5,9 per cent oposada des del Govern al creixement dels salaris; cal trencar el miserable mínim de 102 pessetes i arrencar un salari diari no inferior a les 300 pessetes; cal fer recular el dogall dels expedients de crisi, de l'atur forçós, de la imposició de sistemes de primes amb més que abusius rendiments... Cal fer reconèixer com a interlocutor vàlid davant dels patrons les Comissions Obreres, cal fer retrocedir la repressió, cal imposar el dret a recórrer a la vaga...

Però això significa, en concret, que a cada empresa, petita o gran, i molt especialment en aquestes últimes, no s'ha de deixar passar ni una reivindicació, sigui aquesta limitada a un grup de treballadors, d'especialistes, a una secció o taller, sense plantejar-se seriosament l'acció per aconseguir-la.

El recolzament al company o grup de companys en lluita, a la secció o taller, forma part d'aquesta acció i multiplica les possibilitats de victòria a l'ensens que empeny cap a accions d'envergadura superior.

Els decrets re-congelant els salaris, mantenint un salari mínim tan insuficient com indignant, oposant els tribunals militars a l'acció reivindicativa dels treballadors, els pot trencar i els trencarà el moviment obrer a partir de l'acció diària en cada lloc de treball, de l'acció que arrenca bocí a bocí les millores que el règim nega, que senta les bases d'organització, forja la combativitat i dona l'experiència necessària per a passar a accions de masses pels objectius superiors i de perspectiva.

Així ho estan demostrant el conjunt de petites i no tan petites lluites que són ressenyades en aquestes mateixes planes: No s'atura l'acció obrera ni s'accepten passivament les mesures econòmiques dictatorials. Ho veiem més clarament a Astúries en aquests moments, però ho veiem també a Madrid en la jornada del 24 d'octubre, ho veiem a Sevilla, etc. etc.; Tot empeny per a que aquestes accions s'estenguin i es multipliquin.

Aquesta és la via, aquesta és la solidaritat que contribuirà a fer triomfar la lluita dels miners asturians, i amb ella la lluita general del moviment obrer cap a la vaga general que s'han traçat en llur programa les Comissions Obreres.

IV REUNIO NACIONAL DE LES COMISSIONS OBRERES DE CATALUNYA

Set punts comprenia l'ordre del Dia de la IV Reunió General de Comissions Obreres de Catalunya, a la qual han assistit delegats de nombrosos i importants centres industrials i miners de les nostres comarques.

Un ample comunicat de la reunió resumeix, basant-se en ampla documentació, la discussió política dels treballadors entorn a la greu situació econòmica al país creada per la política franquista. El document valora altament les accions de lluita dels treballadors de Catalunya i d'arreu del país, resumeix en vuit punts el programa reivindicatiu i traça les principals tasques del moviment obrer a casa nostra per a l'immediat: desplegament de la major iniciativa en el plantejament de les reivindicacions concretes en cada lloc, lluita per la lliure negociació dels Convenis Col·lectius; lluita contra la Llei Sindical de Solís, acció decidida contra la repressió i en defensa dels dirigents i treballadors empresonats.

« La IV Reunió General de les Comissions Obreres de Catalunya — diu la part final del Comunicat — crida tots els treballadors a reforçar la unitat, l'organització i la combativitat, incorporant-se a la lluita de les Comissions Obreres per a defensar units els nostres justos drets i conquistar les nostres reivindicacions, per a donar un pas decisiu en el camí vers la Vaga General... »

CRONICA DE TERRASSA

El dia 27 d'octubre Terrassa fou com aquell qui diu « preventivament » invadida per reforços de grisos i policia secreta: Els jerarques tenien por que la data no fos commemorada pels treballadors terrassencs, els quals no han oblidat ni molt menys aquella valenta jornada.

De fet, no hi hagué cap commemoració, però sí brutalitats policiaques: Els escamots de grisos penetraren brutalment en els locals parroquials de Can Oriach n'expulsaren els joves catòlics que s'hi trobaven reunits i, sembla ser, s'en enduren algun. No cal dir la indignació que produí aquesta conducta.

Les autoritats repressives, però, no poden deturar-se en sentiments; passen masses coses a Terrassa i es veuen impotents a impedir-ho. Darrerament han estat encara les juntes socials del Metall, del Tèxtil, de la Construcció i Diversos els qui han rebutjat oficialment el Decret de nova congelació salarial, que han reclamat un salari mínim de 300 pessetes i la setmana de 40 hores, que s'han pronunciat contra la Llei sindical de Solís...

Amb una conclusió que s'obre visiblement camí en la consciència dels treballadors del Vallès Occidental; cara a la patronal, cara al règim, cal emprendre el camí de la vaga i amb ella sí que es trencarà la resistència en matèria de salaris! I no solament de salaris...

CORRESPONSAL.

L'ANIVERSARI DE LA GRAN REVOLUCIO D'OCTUBRE

Els comunistes d'arreu del món celebrem aquest mes el 51 aniversari de la presa del poder pels obrers i els pagesos, dirigits pel partit de Lenin, a la vella Rússia tsarista. Els comunistes i altres homes i dones d'avantguarda de Catalunya saludem amb gran entusiasme la gesta dels bolxevics russos que van acabar amb l'exploatació de l'home per l'home i obren un camí esperançador per a les masses de tota l'humanitat, social i nacionalment oprimides.

Llarg i dur ha estat el camí de la revolució d'octubre des de les lluites dels temps heroics per a preparar les condicions que van fer triomfar la revolució i, després, per a consolidar-la.

El poder dels obrers i els pagesos va esclafar la intervenció imperialista dels anys 1918-19 que recolzava les restes dels generals tsaristes, terratinents i capitalistes, els quals s'oposaven aferrissadament a les mesures socialistes que dictava la revolució. El 1941, l'enorme aparell militar muntat per Hitler gracies al suport de les potències imperialistes, fou llençat contra els pobles soviètics. Hitler fou derrotat i els pobles d'Europa van ser alliberats del jou feixista. Una vegada més van desbaratar-se els plans imperialistes per liquidar el poder soviètic i així fou possible evitar que la humanitat fos enfonsada en la negra nit del nazisme.

Els exèrcits de l'Unió Soviètica van contribuir decisivament a la lluita alliberadora dels pobles a Europa i Assia que portà el socialisme i la llibertat a nombrosos països, i en altres, encara sotmesos al capitalisme, les masses assoliren guanys democràtics substancials. Molts pobles colonials pogueren alliberar-se de l'opressió imperialista aconseguint la seva independència.

Aquestes victorioses batalles lliurades amb el sacrifici dels millors fills dels pobles soviètics, han estat una aportació fonamental a la lluita de la classe obrera, del pobles d'arreu del món, i una mostra de com la Unió Soviètica practica l'internacionalisme proletari. Els comunistes espanyols no oblidarem mai el gran suport que la Unió Soviètica va donar-nos durant la nostra guerra nacional revolucionària contra el franquisme i les tropes intervencionistes italo-alemanyes, la gran ajuda material i els sacrificis dels voluntaris soviètics — aviadors, tanquistes, artillers i altres tècnics —, que ofrenaren llur vida en defensa de la República.

Front als atacs de l'imperialisme internacional i de la reacció interior, el poder dels obrers i els pagesos ha mostrat la seva solidesa. Això ha estat possible per l'adhesió esclatant dels pobles soviètics a la causa del socialisme, per la seva lluita heroica que ha mostrat al món la viabilitat del nou règim, la superioritat del socialisme front al caduc règim capitalista.

Mostres esplendoroses d'aquesta superioritat són els canvis radicals operats després de la revolució. La vella Rússia ha estat transformada pels obrers, pagesos i la intel·lectualitat avançada en un país socialista poderós, capdavanter en el món en molts aspectes de la ciència i de la tècnica, capaç de grans realitzacions en tots els terrenys entre les que cal destacar les fantàstiques descobertes en el camí de la conquesta del cosmos.

El 2 de novembre de 1917 el govern soviètic adoptà la « **Declaració dels drets dels pobles de Rússia** ». El poder soviètic, per primera vegada en el món abolia tots els privilegis i limitacions nacionals i garantia el desenvolupament de totes les nacionalitats, àdhuc de les tribus de la Rússia asiàtica.

En un país tan extens com la Unió Soviètica, compostat per dotzenes de nacionalitats amb un desenrotllament respectiu considerablement desnivellat que anava des de la tribu al capitalisme, la solució marxista-leninista del problema nacional era una de les pedres mestresses sobre de les quals havia de fonamentar-se el triomf de la revolució i la consolidació del socialisme. Aquesta solució ha estat un dels elements més importants per a unir, voluntariament, la gran diversitat de pobles de la Rússia tsarista i donar al socialisme i a la Unió Soviètica la força moral i material que avui tenen.

Avui, altres països socialistes tenen, també, la seva pròpia experiència en la solució del problema nacional, solucions que cal estudiar i tenir en compte. Tot i això, el camí soviètic és el que ha conduït més clarament a una unitat de pobles, unitat sòlidament establerta i posada a prova en múltiples ocasions i, que constitueix la base més important de la solució marxista-leninista del problema nacional.

Les grans victòries dels pobles soviètics han estat assolides sota la direcció del PCUS, el gran partit de Lenin. Cert que en la construcció del socialisme i en la gran tasca d'obrir els camins cap a la societat Comunista s'han comés errors i s'han

constatat insuficiències. La grandiositat de tot el que s'ha aconseguit posa en relleu, però, la justesa del camí seguit pel PCUS en la construcció de la societat socialista.

Cal dir-ho això, en aquests moments en que serioses divergències commouen el moviment comunista i obrer mundial. El nostre Partit, entre altres, ha fet públic i manté un criteri divergent del P.C.U.S. i altres partits germans sobre els esdeveniments a Txecoslovàquia. Hem expressat i insistim en que ha significat en error greu la intervenció militar dels cinc països socialistes en aquell país, on no existia al nostre entendre una situació contrarevolucionària.

Però els comunistes catalans rebutgem resolutament els atacs antisoviètics i contra el P.C.U.S. que llença continuadament la reacció imperialista.

Denunciem la grollera maniobra consistent a enterbolir la situació i envenimar las ànims. En donar la nostra opinió i discutir els criteris que jutgem erronis, entenem contribuir a l'enfortiment del moviment comunista i obrer, entenem estrenyer a la vegada, encara més, els llaços que indissolublement ens uneixen a tot el que significa i representa la pàtria del socialisme, el seu Partit gloriós. Les nostres diferències seran resoltes a través de la discussió fraternal, entre comunistes, entre germans de classe i de combat.

I no permetrem que sigui enllotada per la reacció imperialista la gran gesta de la Revolució d'Octubre, la gran obra del P.C.U.S., les immenses realitzacions del primer país que ha construït el Socialisme i ha obert per a tota la humanitat els camins de la societat sense classes.

CINC MILIONS D'AJUT AL P.S.U. DE CATALUNYA

LLISTA N° 8

Sector I (19 donatius), 19.568 pts; Sector II (10 donatius), 7.300 pts; Ctè Comarcal del Baix Llobregat (17 donatius i 3 llistes), 3.828 pts; Ctè Local de l'Hospitalet (20 donatius i 3 llistes), 17.365 pts; Ctè Comarcal de Badalona (28 donatius i 5 llistes), 19.280 pts; Tramvies (2 donatius i 2 llistes), 1.495 pts; Estudiants de Barcelona (2 donatius), 6.050 pts; Intel·lectuals de Barcelona (4 donatius), 12.330 pts; Grup Democràcia, 2.000 pts; RENFE (bons i xecs), 2.600 pts; Tècnics, 2.900 pts; Comissió fàbriques (9 donatius), 3.200 pts; Ctè de Barcelona i col·laboradors, 4.600 pts; Grup Bolivar, 27.664 pts; Comarca 10, 12.918; Comarca 15, 32.014 pts; Comarca 20, 12.733 pts; Comarca 30S, 4.773 pts; Comarca 30N, 20.712 pts; C.E., 1.239 pts; Un de Sant Vicenç dels Horts, 500 pts; C.C. (sèptima entrega a compte, 5 donatius), 4.990 pts; Donatiu directe al C.C. de J.G., 25.000 pts; Ctè Local de Terrassa-1, 2.900 pts; Ctè Local de Terrassa-1 (llista n° 698 amb 16 donatius), 4.605 pts; Ctè Local de Terrassa-1 (llista n° 699 amb 27 donatius), 1.779 pts; Zona del Bagès (Col·lectiu), 2.100 pts; Manresa (Col·lectiu), 1.450 pts.

Total llista n° 8 257.893 Pts
Suma anterior 1.728.911 Pts
Suma i segueix 1.986.804 Pts

AJUT ALS PRESOS

Est. P.N., 40 pts; Petra (vàries entregues), 75 pts; Isabel (vàries entregues), 300 pts; Palmira, 15 pts; Isabel, 375 pts; Una amiga, 25 pts; Perpètua, 25 pts; Casilda, 100 pts; Maria, 40 pts; Grup Democràcia, 500 pts; Sector III (2 de seguros), 100 pts; Badalona: Mieres, 200 pts; Astúries, 100 pts.

CLASSIFICACIO PER ORGANITZACIONS

	Pts
1. Comarca 30N	235.829
2. Comarca 30S	210.450
3. Grup Bolivar	206.855
4. Comarca 15	133.017
5. Grup Azteca	112.00
6. Comarca 20	94.751
7. Ctè de Barna i col. laboradors	93.925
8. Sabadell	81.147
9. Comarca 10	76.627
10. Terrassa	68.124
11. Hospitalet	47.513
12. Badalona	43.135
13. Baix Ebre	42.739
14. Sector I	32.363
15. Intel·lectuals de Barna	30.230
16. Baix Llobregat	24.133
17. Girona i comarques	23.775
18. Lleida i comarques	20.550
19. Sector II	19.680
20. Tarragona	16.271